

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 maja 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od J. B. (1) na rzecz Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. 1.443,58 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach, że w dniu 28 kwietnia 2012 roku w Ł. na budowie przy ulicy (...), doszło do uszkodzenia armatury wodociągowej H.P nr (...), stanowiącej własność Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W ramach czynności naprawczych powiadomiono odbiorców o wyłączeniu wody, wyłączono wodociąg. Czas wykorzystania samochodu technicznego wyniósł 1 godzinę, zaś dojazd na miejsce awarii samochodu technicznego to 13 km. Straty wody wyniosły 18 m³. Uszkodzeń wyżej wskazanych dopuścił się J. B. (1). J. B. (1) prowadząc prace kanalizacyjne w bezpośrednim sąsiedztwie urządzeń wodnokanalizacyjnych będących przedmiotem własności powódki, wykonał wykop podczas którego uszkodził końcówkę wodociągu stanowiącego własność powódki. Awaria w postaci rozszczelnienia wodociągu nie była bezpośrednio następstwem mechanicznego uszkodzenia wodociągu. Wynikała ona z działań J. B. (1) wykonywanych w zbyt bliskiej odległości od urządzenia wodnokanalizacyjnych powódki. Pod wpływem parcia podciśnieniowego na korek trójnika, parcie przeniosło się na element oporowy, w wyniku czego ustąpił grunt między wyparciem a wykopem wykonanym przez J. B. (2). Wezwane na miejsce pogotowie techniczne podjęło działania zmierzające do usunięcia awarii.

Powódka zażądała od pozwanego kwoty 1.443,58 zł, jako odszkodowania za szkodę poniesioną przez powódkę na skutek wyżej wskazanych zachowań pozwanego. Powódka zażądała od pozwanego zapłaty tej kwoty w terminie 7 dni od daty otrzymania przez pozwanego wezwania do zapłaty, co nastąpiło w dniu 19 listopada 2014 roku.

W dniu 30 września 2014 roku powódka wystawiła J. B. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 302,17 zł obejmującą koszty usług wodociągowych przy ulicy (...), w tym powiadomienie odbiorców o wyłączeniu wody, wyłączenie odcinak sieci wodociągowej, dojazd i czas wykorzystywania samochodu technicznego oraz wodę technologiczną (18m³). W dniu 1 października 2014 roku J. B. (1) dokonał na rzecz powódki zapłaty w kwocie 302,17 zł.

W ramach czynności usunięcia awarii wodociągowej w postaci uszkodzenia armatury wodociągowej H. nr (...) przy ulicy (...) wykonano wykop mechaniczny na wywóz 8m³ ziemi, wykop mechaniczny i ręczny na odkład 10m³, szalowanie wykopu, montaż trójnika DN 150/80, zaślepienie trójnika DN 80, montaż H., wykonanie wyparcia, demontaż szalunku, zasypkę wykopu grantem piaszczystym z zagęszczeniem 13,5t, zasypkę z zagęszczeniem grantem rodzimym. Łącznie podjęte działania zajęły 26 roboczogodzin, których koszt wyniósł 1 149,10 zł. Transport w wymiarze 1 godziny, na odległości 24 km wyniósł 90,00 zł. Koszt wykorzystanych materiałów w postaci piasku budowlanego 13,5 tony oraz jego zakupu ustalono na kwotę 202,48 złotych.

Powód wezwał pozwanego ponownie do zapłaty w terminie do dnia 15 grudnia 2014 roku kwoty 1 443,58 zł. Pozwany odebrał to wezwanie do zapłaty w dniu 5 grudnia 2014 roku i nie zadośćuczynił treści wezwania.

W rozważaniach prawnych, Sąd Rejonowy wskazał, że bezspornym w sprawie było, że podczas wykonywania prac budowlanych przez pozwanego doszło w wyniku zawinonego zachowania pozwanego do powstania szkody w majątku powoda. Zgodnie z § 144 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 roku w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz.U.2003.47.401), pozwany przed rozpoczęciem wykonywania robót ziemnych sprzętem mechanicznym w okolicach ułożonych sieci wodociągowych i kanalizacyjnych powinien był dokonać ręcznych robót poszukiwawczych tej sieci, dokonać ustalenia jej lokalizacji i oznaczyć przebieg wodociągu w celu ustalenia bezpiecznej odległości, w jakiej prace mogą być wykonywane od istniejącej sieci.

W efekcie zaniechań pozwanego w zakresie zachowań wyżej wskazanych a wynikających z powyżej wskazanej normy, doszło do szkody, za której powstanie i zakres pozwany ponosi odpowiedzialność.

Powódka wywodzi swoje roszczenie w oparciu o zasadę z art. 415 k.c., który stanowi, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Pozwany powinien dołożyć należytej staranności, aby powziąć wiedzę, iż w miejscu realizowanego przez niego zakresu robót przebiega również sieć wodociągowa. Pozwany nie dołożył takiej staranności, bo zaniechał podjęcia działań, o których stanowi przepis § 144 ww. rozporządzenia. Wina pozwanego polega na tym, iż prowadząc prace budowlane prowadził je niezgodnie z wzorcem prowadzenia takich prac w bezpośrednim sąsiedztwie wodociągu.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.p.c., przyjmując termin początkowy ich naliczania, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia następnego po upływie terminu płatności wskazanego w wezwaniu do zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył pozwany J. B. (1), wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości. Z uzasadnienia apelacji wynika, że skarżący kwestionuje ustalony w sprawie stan faktyczny. Wskazuje bowiem, że podczas prac kanalizacyjnych nastąpiło samoczynne odkorkowanie wodociągu w odległości 3,5 mb od kopanej ręcznie kanalizacji oraz, że blok oporowy został wykonany przez pracowników powoda niezgodnie ze sztuką budowlaną, co pozwany chciał naprawić we własnym zakresie.

Powód złożył odpowiedź na apelację, w której wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Skarżący zakwestionował ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, przedstawiając własną jego wersję. Nie wskazał nic ponad to, w szczególności żadnych przyczyn uzasadniających błędne, zdaniem skarżącego, ustalenie, że to on uszkodził końcówkę wodociągu stanowiącego własność powódki.

Tymczasem, dla skuteczności podważenia sędziowskiej oceny dowodów, a w rezultacie podstawy faktycznej, koniecznym jest wskazanie, że sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Dopóki skarżący nie wykaże istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności czy też bezzasadnego pominięcia dowodów, które prowadzą do wniosków odmiennych, dopóty nie można uznać, że sąd naruszył kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. i w konsekwencji błędnie ustalił stan faktyczny.

Skarżący takich uchybień nie wykazał, co nadaje twierdzeniom apelacji polemiczny charakter.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyprowadzone przez Sąd Rejonowy z całości materiału dowodowego wnioski były logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. W związku z powyższym, uznać należy, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, który Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własny.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że J. B. (1) dopuścił się uszkodzeń armatury wodociągowej H.P nr (...), stanowiącej własność powodowej spółki, podczas prac kanalizacyjnych w Ł. na budowie przy ulicy (...) w dniu 28 kwietnia 2012 roku, które wykonywał w zbyt bliskiej odległości od tych urządzeń. Pozwany uznając częściowo żądanie powoda o zapłatę kwoty 300,00 zł. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi sygn. akt XVIII 1741/14 uznał zasadę swojej odpowiedzialności.

Zgodnie zaś z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Skoro pozwany twierdził w toku sprawy, że część prac związanych z usunięciem awarii sam wykonywał, to winien tę okoliczność udowodnić i winien udowodnić jaki był koszt tych robót. Pozwany tego nie uczynił.

Stąd, w oparciu o art. 415 k.c. Sąd Rejonowy zasadnie zasądził od pozwanego na rzecz powodowej spółki kwotę dochodzonego przez nią roszczenia.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, skarżący nie zdołał przedstawić argumentów, które podważałyby prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Z tego względu, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez stronę powodową w tym postępowaniu złożyło się jedynie wynagrodzenie jej pełnomocnika w osobie radcy prawnego, którego wysokość ustalono w oparciu o § 2 ust. 1 i 2, § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490).